

Мене приголомшила книга спогадів Мері Карр «Клуб брехунів». Не лише її лють, краса та ловко переданий діалект Південно-східного Техасу, але й *цілісність*: це жінка, яка пам'ятає все про перші роки свого життя.

Я не такий. У мене було дивне, смикане дитинство. Я ріс без батька, мати в перші роки мого життя часто переїздила і (я не до кінця в цьому впевнений) на певний час лишила нас із братом у котроїсь зі своїх сестер, тому що була на той момент фінансово та емоційно неспроможна дати нам раду. Можливо, вона просто ганялася за нашим батьком, який накопичив яких тільки можна рахунків, а тоді втік, коли мені було два, а моєму братові Девіду — чотири. Якщо це так, то вона його не знайшла. Моя мама, Неллі Рут Піллсбері Кінг, стала однією з перших у США емансипованих жінок, але не з власної волі.

Мері Карр подає своє дитинство у вигляді практично нерозривної панорами. Тоді як моє — затуманений пейзаж, з якого вириваються окремі спогади, як поодинокі дерева... що мають такий вигляд, наче зараз ухоплять тебе і з'їдять.

Далі наведено деякі з цих спогадів і вибрані кадри з-поміж більш-менш виразних днів мого пубертатного віку та юності. Це не автобіографія. Це радше така собі біографічна довідка — моя спроба показати, як сформувався один письменник. Саме сформувався, а не «як я став письменником», бо не вірю, що можна стати письменником через обставини чи силу волі (хоча колись вірив). Приладдя йде в комплекті з оригінальною упаковкою. Але в цьому приладді немає нічого незвичайного. Я вірю, що дуже багато людей мають бодай якийсь талант письменника чи оповідача і що ці таланти можна зміцнити та відточити. Якби не вірив, то писання такої книги, як ця, було б марнуванням часу.

Я просто розкажу, як воно було в мене, і нічого більше — нез'язний процес росту, в якому відіграли роль амбітність, бажання, талан і трішки таланту. Не намагайтеся читати між рядків і не шукайте наскрізної лінії. Тут немає ліній — лиш окремі кадри, переважно в розфокусі.

Мій найперший спогад: я уявляю себе Хлопчиком-Силачем із Цирку братів Рінглінгів¹. Я тоді жив у будинку тітки Етелін та дядька Орена в містечку Дарем, штат Мен. Тітка досить добре це пам'ятає, каже, що мені було тоді років два з половиною — три.

Я знайшов у кутку в гаражі шлакоцементний блок і зумів його підняти. Я повільно ніс його через увесь гараж, ступаючи по гладенькій цементній підлозі; однак у моїй уяві все було трохи не так: на мені було трико з малюнком, як на шкурі хижого звіра (мабуть, леопарда), і я перетинав арену зі шлакоблоком у руках. Велелюдний натовп мовчав. Сліпучий біло-блакитний прожектор відстежував мій визначний поступ. На допитливих обличчях читалося: вони ніколи не бачили такого неймовірно сильного хлопчика. «Йому всього два роки!» — пробурмотів хтось, не вірячи власним очам.

Я не знав, що в нижній половині шлакоблоку оси зробили собі гніздечко. Одна з них, певно, розсерджена, що їх кудись пересувають, вилетіла та вжалила мене у вухо. Біль мене засліпив, немов отруйний запал. Це був найстрашніший біль за все моє коротке життя, але він утримав першість лише на кілька секунд. Упустивши шлакоблок собі на босу ногу, на всі п'ять пальців, я забув про осу. Не пам'ятаю, чи мене повезли до лікаря, тітка Етелін теж (а дядько Орен, якому, звичайно, належав Лихий Шлакоблок, уже майже двадцять років як помер), але вона пам'ятає укус, причавлені пальці та мою реакцію. «Ну ти, Стівене, й кричав! — казала вона. — Ти був того дня в неабиякому голосі!».

Десь через рік ми з мамою та братом вже жили в місті Вест-Де-Пер, штат Вісконсин. Не знаю чому. У Вісконсині мешкала

¹ «Ringling Brothers Circus» — американський цирк, заснований 1884 року п'ятьма з семи братів Рінглінгів. У 1919 році об'єднався з іншою цирковою компанією і перетворився на «Ringling Bros. and Barnum & Bailey Circus».

ще одна мамина сестра, Кел Веймер (королева краси Жіночого допоміжного корпусу Армії США¹ під час Другої світової війни), зі своїм товариським чоловіком, який полюбляв пиво. Імовірно, мама переїхала, щоб бути ближче до них. Якщо це так, то я не пригадую, щоб ми бачилися з Веймерами. Хоч би з кимось із них. Мама працювала, але що саме вона робила, я теж не пам'ятаю. Хочеться сказати, що вона працювала в пекарні, але, здається, це було пізніше, коли ми переїхали в штат Коннектикут, аби жити ближче до маминої сестри Лоїс та її чоловіка (Фред не любив пива, та й товариства теж. Він носив стрижку бокс, виховував дітей і гордо їздив на кабріолеті з піднятим верхом — хтозна-чому).

У вісконсинський період через нас пройшла ціла валка нянь. Не знаю, чому вони йшли від нас: чи то зі мною та Девідом було важко впоратися, чи то вони знаходили роботу, де платили краще, а чи то мамині вимоги виявлялися вищими, ніж няньки готові були потягти, але знаю точно — нянь було багато. Єдину, кого я хоч трохи запам'ятав, звали чи то Юла, чи то Б'юла. Це була дівчина-підліток, велика, як хата, і страшенна реготуха. Юла-Б'юла мала прекрасне почуття гумору — я це розумів навіть у чотири роки, — але воно було *небезпечне*: у кожному вибуху веселощів за плесканням рук, стрясанням сідниць і закиданням голови міг чаїтись удар грому. Дивлячись відео з прихованих камер, на яких справжні няні зненацька спалахують і б'ють дітей, я завжди згадую час, проведений з Юлою-Б'юлою.

Чи була вона така ж жорстока до Девіда, як до мене? Не знаю. Його немає на жодній з моїх картинок. Крім того, він менше ризикував потрапити у шквал урагану «Юла-Б'юла»: у свої шість років він уже ходив у перший клас, тому більшу частину дня був далі ніж на відстані гарматного пострілу.

Юла-Б'юла розмовляла по телефону, сміялася з кимось і підманювала мене до себе. Вона мене обнімала, лоскотала, доводила до сміху, а тоді, не припиняючи сміятись, давала

¹ Women's Army Auxiliary Corps (WAAC) — рід військ Армії США, до якого входили тільки жінки; проіснував з 1942 по 1978 рік.

такого ляпаса, що збивав мене з ніг. Відтак лоскотала босими ногами, доки ми обоє не починали сміятися знову.

Юлі-Б'юлі часто здувало живіт, її бздо було гучне та смердоче. Іноді, в стані метеоризму, вона кидала мене на диван, сідала сракою у вовняній спідниці мені на обличчя й давала газу. «Бдиц!» — викрикувала вона на піку веселощів. Мене ніби огортав феєрверк болотного газу. Я пригадую темряву, відчуття задушення, а ще пам'ятаю сміх. Бо хоча, з одного боку, було страшно, з другого — було також і доволі смішно. Можна сказати, що Юла-Б'юла певним чином підготувала мене до літературної критики. Після того як дев'яностокілограмова нянька пердить тобі в лице з криком «Бдиц!», стає важко боятися «The Village Voice»¹.

Не знаю, що сталося з іншими нянями, але Юлу-Б'юлу звільнили. Через яєшню. Одного ранку Юла-Б'юла засмажила мені на сніданок яйце. Я з'їв і попросив ще. Юла-Б'юла засмажила мені друге яйце, після чого запитала, чи хочу я ще. В її очах читалося: «Ти не подумжаєш іще одного яйця, Стіві». Тож я попросив іще. І ще одне. І так далі. Здається, я зупинився після семи: мені чітко запам'яталося число сім. Можливо, в нас закінчилися яйця. Можливо, я здався. А можливо, Юла-Б'юла злякалася. Не знаю, але, мабуть, добре, що гра завершилася на семи яйцях. Сім — це чимало для чотирирічної дитини.

Спочатку мені було нормально, але потім я обстругав усю підлогу. Юла-Б'юла засміялася, відтак дала ляпаса, а тоді посадила мене в стінний гардероб та замкнула дверцятка. Бдиц. Якби вона замкнула мене в туалеті, то, може, й зберегла би посаду, але не так склалося. Сам я був не проти сидіти в гардеробі. Було темно, але пахло маминими парфумами «Coty» й унизу дверей була заспокійлива смуга світла.

Я поповз углиб гардероба, черкаючи спиною мамині плащі та сукні. Я почав відригувати, довго й голосно, відрижки пекли вогнем. Не пам'ятаю, чи мене тоді нудило, але, мабуть, так, бо, відкривши рота, щоб пустити чергову відрижку, я знову почав

¹ Тижнева газета про новини та культуру, znana подачею ґрунтовно висвітлених новин та культурно-мистецьких подій, фокусується переважно на мистецькій спільноті Нью-Йорка. Виходить із 1955 року.